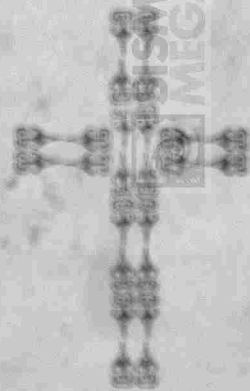

3003.

ΒΙΟΣ
 ΤΗΣ
 ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Ἐν μηνὶ Ἰουλίῳ 26.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

1894.

Βίος τῆς Ὁσιομάρτυρος

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ.

Εἰς μίαν κώμην τῆς Ῥώμης ἐκατοίκουν οἱ γονεῖς τῆς ἁγίας, ὁ μὲν πατὴρ Ἀγάθων οἰνομάζετο, ἡ δὲ μήτηρ Πολιτεία, πλούσιοι κατὰ πολλὰ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦσαν ἀκληροὶ ἐλυποῦντο ὑπὲρ τὸ δέον, ὅθεν ἐπαρακάλουν τὸν Θεὸν νὰ τοῖς δώσῃ τέκνον διὰ νὰ κληρονομήσῃ τὰ πλούτη των. Ὁ Θεὸς δὲ ὅπου κάμνει τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτόν, ἐπήκουσε τὰς δεήσεις των καὶ ἐγέννησε ἡ Πολιτεία τὴν ἁγίαν ταύτην ἐν ἡμέρᾳ Παρασκευῆ, διὰ τοῦτο ἐβαπτίσθη εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομα. Φθάσας λοιπὸν εἰς νόμιμον ἡλικίαν, πολλοὶ τῶν πρωτίστων ἀρχόντων τὴν ἐζήτησαν ὡς νόμφη των διὰ τὴν ὠραιότητα καὶ ἀρετὰς τῆς· ἀλλ' αὐτὴ ἠγάπα τὴν παρθενίαν, θέλουσα νὰ γίνῃ νόμφη τοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ λόγους ὑπανδρείας. Οἱ γονεῖς τῆς δὲ ἐχαιρον δοξά-

SISMANOGLIO MEGARO

ζοντες τὸν Θεόν, ὁποῦ τοὺς ἔδωκε τοιοῦτον εὐλογη-
μένον τέκνον. Εἰς τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας της
ἀπέθανον οἱ γονεῖς της κληρονομήτας τὴν πατρικὴν
περιουσίαν, παρευθὺς ἔδειξε τὴν ἀγαθὴν προαίρεσίν
της, διότι δὲν μεταχειρίσθη τὰ πλούτη εἰς τὰς σαρ-
κικὰς ὀρέξεις, οὔτε εἰς φαγοπότια καὶ στολὰς· ἀλλὰ
ἀκούσας τὸν Χριστὸν, ὁποῦ λέγει εἰς τὸ 16' 12 Κεφ.
τοῦ κατὰ Λουκᾶ ἀγίου Εὐαγγελίου· « Πωλήσατε
τὰ ὑπάρχοντα ὑμῶν, καὶ δότε, ἐλεημοσύνην· ποιή-
σατε ἑαυτοῖς βαλάντια, μὴ παλαιούμενα, θησαυρὸν
ἀνέκλειπτον ἐν τοῖς οὐρανοῖς »· ἐμοίρατε ὅλην τὴν
περιουσίαν της εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἐπειτα ὑπῆγεν
εἰς γυναικεῖον μοναστήριον, φορέσας τὸ μοναχικὸν
σχῆμα ἔμεινε ἀρκετὸν καιρὸν, ὑποτασσομένη τῇ Ἡ-
γουμένη καὶ μὲ ταπεινώσιν ἐδούλευε τὸν Θεόν.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐπιθυμοῦσα νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὸν
Χριστὸν, διὰ τοῦτο ἔλαβε τὴν ἀδειαν καὶ εὐχὴν τῆς
Ἡγουμένης μετὰ τῶν μοναζουσῶν ἐξῆλθε τοῦ μο-
ναστηρίου κηρύττουσα εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν
τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὥστε πολλοὶ τῶν Εἰ-

διωλολατρῶν καὶ Ἰουδαίων ὑπέστρεψαν εἰς θεογνω-
σίαν. Κηρύττουσα εἰς μίαν Πόλιν, οἱ Ἰουδαῖοι διέ-
βαλον τὴν ἀγίαν εἰς τὸν βασιλεῖα Ἀντώνιον τὸν Εὐ-
σεβῆ, λέγων· Βασιλεῦ πολυχρονημένε, ὅλοι ὑποτάσ-
σονται εἰς τὰς προσταγὰς σου, γυνὴ δὲ τις ἀνόματι
Παρασκευῆ, κηρύττει τὸν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τῆς Μα-
ρίας, τὸν ὁποῖον ἐσταύρωσαν οἱ πατέρες ἡμῶν ὡς
πλάνον, λέγων ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος ἀληθὴς Θεός,
οἱ δὲ ὑπὸ τῆς βασιλείας σου προσκυνούμενοι θεοὶ εἶ-
ναι ξύλα κωφὰ καὶ ἀναίσθητα. Ταῦτα ἀκούσας ὁ βα-
σιλεὺς διέταξε νὰ τὴν φέρουν· ἰδὼν τὴν ὡραιότητά
της ἐθαύμασε καὶ ἤρχισε μὲ λόγους κολακευτικούς
νὰ τῇ λέγῃ· ὦ Παρασκευῆ, μὰ τὴν δύναμιν τῶν θε-
ῶν, λυποῦμαι τὴν ὡραιότητά σου· σὲ συμβουλεύω
νὰ θυσιάσῃς τοῖς θεοῖς οἱ ἑποῖοι σὲ ἔδωκαν τοιοῦτον
κάλλος, τότε θὰ σὲ δώσω πολλὰ δῶρα, εἰάν δὲ φα-
νῆς ἐναντία θέλω σὲ τιμωρήσω σκληρότατα. Ἄλλ'
αὐτὴ ποιήσας τὸν Σταυρὸν της, εἶπε· Τί νομίζεις;
ὦ βασιλεῦ, ὅτι μὲ τοιαύτας κολακείας, ἢ μὲ τιμω-
ρίας, πῶς θέλω ἀρνηθῆ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, διότι

δὲν εἶναι καμμία βάσανος ἢ ὅποια δύναται νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ αὐτόν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς, ἐπρόσταξε μὲ πολλὸν θυμὸν νὰ πυρώσουν ἕως νὰ κοκκινήσῃ μία σιδηρὰ περικεφαλαία νὰ τὴν βάλουν εἰς τὴν κεφαλὴ τῆς. Ἄλλ' ὁ Θεὸς, ἑποῦ ἐφύλαξε τοὺς τρεῖς Παῖδας ἐν τῇ καμίνῳ, ἐδιαφύλαξε καὶ τὴν ἁγίαν, ἥτις ἐνόμιζε ὅτι ψυχρὰ δρόσος περιεκάλυπτε τὴν κεφαλὴ τῆς. Πολλοὶ δὲ τῶν παρευριθέντων ἐκεῖ ἰδόντες τὸ παράδοξον τοῦτο θαῦμα ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, τοὺς ἑποῖους ἐπρόσταξε νὰ θανατώσουν μὲ διαφόρους τρόπους, νὰ ἀποκεφαλίσουν, νὰ πνίξουν εἰς τὸν ποταμὸν Τίβεριν, ἄλλους νὰ ἐκδάρουν τὸ δῆρμα των, τὴν δὲ ἁγίαν νὰ φυλακώσουν, ἢ ὅποια εἶδέτε, λέγουσα· Κύριε, φύλαξέν με, εἰς τὴν ἀληθῆ πίστιν σου, καὶ λύτρωσαί με, ὅτι πρὸς σέ ἦρα τὴν ψυχὴν μου. Τὸ μεσονύκτιον ἐφάνη πρὸς αὐτὴν Ἄγγελος Κυρίου, ἔχων εἰς τὰς χεῖρας Σταυρὸν φωτεινόν, κάλαμον, σπόγγον καὶ στέφανον, λέγει αὐτῇ· Χαίροις Παρασκευῆ, ἀθλητρίσε τοῦ Κυρίου, μὴ φοβοῦ τὰς βασάνους, διότι ὁ Κύριος ἡμῶν, ὁ καταδεξάμενος διὰ

τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων σταυρωθῆναι, τῷ ἀκανθίνῳ στεφάνῳ, αὐτὸς θέλει εἶσθαι βοηθὸς σου νὰ σὲ λυτρώσῃ ἀπὸ πάντα πειρασμόν· ὁ μὲν Ἄγγελος ταῦτα εἰπὼν καὶ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς ἀπῆλθεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς· ἡ δὲ ἁγία ἀκούσας τοὺς λόγους τοῦ Ἄγγελου, ἐπροσηύχετο καθ' ἑλπὴν τὴν νύκτα.

Τὸ πρῶτ' ἐπροστάζει ὁ βασιλεὺς νὰ τὴν φέρουν εἰς τὸ δικαστήριον· εἰ δὲ στρατιῶται ἰδόντες λελυμένα τὰ δεσμὰ τῆς ἐθαύμασαν. Ὁ δὲ βασιλεὺς τῇ λέγει ἄρα γε, ὦ Παρασκευῆ, ἐσωφρονίσθης ἀπὸ τὴν χθελισινὴν βάσανον, ἢ ἀκόμη μένεις εἰς τὴν προτέρα σου μωρίαν; Ἡ δὲ εἶπε· Τί νομίζεις ἀσεβέστατε, ὅτι μὲ τοιαύτας τιμωρίας νὰ παραταλεύσῃς τὸν στερεὸν πύργον τῆς ψυχῆς μου; εἰ δὲ θέλεις, δοκίμασόν με, διὰ νὰ ἴδῃς τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ μου. Τότε ὁ βασιλεὺς, ἀναψὲ ἀπὸ θυμὸν ἐπροστάζων, νὰ τὴν κρεμάσουν ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς καὶ μὲ λαμπάδες νὰ κατακαίουν τὸ σῶμά τῆς. Ἡ δὲ ἁγία ὑπόμεινε ἀνδρῶς τὴν τοιαύτην βάσανον, ὑβρίζουσα τὸν βασιλέα, καὶ ἐπεριγέλα τοὺς ψευδεῖς Θεοὺς του.

Βλέπων ὁ βασιλεὺς ὅτι ἀνδρίως ὑπέμεινε τὴν βάσανον ταύτην, διέταξε νὰ βάλλουν εἰς ἓνα καζάνι λάδι καὶ πίσσαν, τὰ ὅποια ἀφοῦ βράσουν καλῶς νὰ τὴν βίψουν μέσα· τοῦτου δὲ γινεμένου ἡ ἁγία χαίρουσα ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ἴδὼν τοῦτο ὁ βασιλεὺς καὶ θαυμάζων διὰ τὸ παράδοξον τοῦ θαύματος, ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν καὶ τῇ λέγῃ βάντισόν με ὡ Παρασκευῆ ἀπὸ τὸ ἔλαιον τοῦτο, διὰ νὰ ἰδῶ, ἄρά γε, ἀληθῶς καίει· ἡ ἁγία γεμίσας τὰς χειράς της ἔρριψε εἰς τὸ πρόσωπόν του καὶ παρευθὺς ἐτυρλώθη, καὶ ἐφώνησε λέγων· λυπήσου με, δούλη τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ, καὶ δός μοι τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ πιστεύω εἰς τὸν Θεὸν ὁποῦ κηρύττεις. Τότε ἐκβῆκεν ἀπὸ τὸ καζάνι ἡ ἁγία καὶ ἰάτρευσε τὸν βασιλέα ψυχικῶς καὶ σωματικῶς, βαπτισθεὶς δὲ ἔγινε χριστιανός.

Ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν Ῥώμην ὑπῆγε εἰς ἄλλας πόλεις καὶ χώρας κηρύττουσα τὸν Χριστόν. Τοῦτο μαθὼν ὁ βασιλεὺς Ἀσκληπιδεῖς, τὴν ἔφερε εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ τῇ λέγῃ· ὦ γύναι, τίς εἶναι αὐτὸς ὁ Θεὸς ὁποῦ κηρύττεις; Ἡ δὲ εἶπε τὸ ὄνομα τοῦ Χρι-

στοῦ καὶ κάμνων τὸν σταυρόν της εἶπε· ὁ Θεὸς ὁποῦ κηρύττω εἶναι ἀναρχος καὶ προαιώνιος, ὁ ἐπεὶ οὐκ ἔκαμε τὸν οὐρανὸν, τὴν γῆν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς, ὅστις καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων ἦλθε εἰς γῆν, ἐσαρκώθη καὶ ἐσταυρώθη κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, ἀνελεῖφθη, καὶ πάλιν θὰ ἔλθῃ νὰ κρίνῃ ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ἀποδώσει εἰς ἕκαστον κατὰ τὰ ἔργα του αὐτὸν κηρύττω, αὐτὸν ἐμολογῶ Θεὸν ἀληθῆ· οἱ δὲ ἰδικοί σου ψευδεῖς θεοὶ, οἱ ὅποιοι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν δὲν ἔκαμαν, ἀπωλέσθωσαν ἐκ τῆς γῆς, καθὼς λέγει ὁ Προφήτης Ἰερεμίας. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἀσκληπιδεῖς, ἐταράχθη πολὺ καὶ ἔστειλε αὐτὴν εἰς ἓνα Δράκων ἔχων τὴν φωλεάν του ἔξω τῆς πόλεως ὁποῦ ἔρριπτον τοὺς καταδίκους. (Ὁ Δράκων ὁποῦ ἀκούομεν πολλάκις εἰς τὴν ἁγίαν Γραφήν, εἶναι ὄφις κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ τρεφόμενος καὶ παλαιούμενος, γίνεται μέγας καὶ φοβερός ὀνομαζόμενος Δράκων). Ὅταν ὁ Δράκων τὴν εἶδε, μεγάλως ἐβρύχθη, καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα του, εὗγαλε καπνὸν φοβερόν, θέλων νὰ τὴν καταπίῃ. Ἡ δὲ σταθεῖσα πλησίον του, εἶπε· θηρίον

πονηρότατον, ἔφρασεν ἐπὶ σὲ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἰδοὺ ἐπλησίασε ὁ ἀφκνισμὸς σου, διότι πολλοὺς χωρὶς αἰτίαν κατέφαγες. Ταῦτα εἰπὼν, καὶ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ποιήσας, ἐφύσησε τὸν δράκοντα, καὶ παρευθὺς, (ὡ τῶν θαυμασίων σου Χριστέ Βασιλεῦ ὡς μεγάλη ἡ χάρις τῶν Ἀγίων σου!) ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος δράκων μεγάλως συρίζας, καὶ περιστραφεὶς ἐσχίσθη τὸ σῶμά του εἰς δύο. Τοῦτο τὸ παράδοξον θαῦμα ἰδὼν ὁ Ἀσκληπιὸς καὶ ὄλοι ἔσοι ἦτον μὲ αὐτὸν ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἐβαπτίσθησαν.

Ἐπειτα ἐμβῆκε εἰς μίαν πόλιν ὅπου ὁ βασιλεὺς ἐλέγετο Ταράσιος, μαθὼν περὶ αὐτῆς διέταξε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ τῇ λέγῃ· ποῖος πονηρὸς δαίμων σ' ἔφερε ἰδῶ, γύναι, νὰ ὑβρίζῃς τοὺς θεοὺς, καὶ νὰ κυρύττῃς ἄγνωστον Θεόν, γεννηθέντα εἰς τὰς ἡμέρας Αὐγούστου τοῦ βασιλέως, τὸν ὁποῖον ἐσταύρωσαν οἱ Ἰουδαῖοι, ὡς κακοῦργον καὶ πλάνον; Ἡ δὲ ἀπεκρίθη, οὐχὶ πονηρὸς δαίμων μ' ἔστειλε ἰδῶ νὰ κηρύττω τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ὁ ἀληθὴς Θεὸς, ὁ ποῖος εἶπε τοῖς θεοῖς καὶ ἱεροῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς·

« Πορευθέντες, μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη », ἐκεῖνος μὲ ἔστειλε νὰ τὸν κηρύττω ὡς Θεὸν προαιώνιον τοῦτον μόνον ὁμολογῶ Θεὸν ἀληθῆ· τὰ δὲ εἰδῶλα τὰ κωφὰ καὶ ἀναίσθητα, τὰ ὅποια προσκυνεῖτε σεῖς οἱ ἄφρονες, ἐγὼ περιγελῶ ὡς ἄψυχα ξύλα καὶ λίθοι. Ταῦτα ὁ βασιλεὺς ἀκούσας προστάζει νὰ βάλουν εἰς ἕν καζάνι λάδι, πῖσσαν καὶ μόλυβδον νὰ τὰ βράσουν πολὺ καὶ νὰ τὴν ρίψουν μετὰ. Τί λοιπὸν ὁ Θεὸς ἐθαυματουργήτε; Καθὼς ἔστειλε ποτὲ Ἄγγελον καὶ ἰδρύσισε τὴν Βαβυλώνιον κάμινον, οὕτως ἀπέστειλε τῇ ᾠρᾷ ἐκείνῃ Ἄγγελον φωτεινὸν, τὴν μὲν φλόγα κατέσβεσε, τὰ δὲ ἐκκαίμενα τρία εἶδη ἐποίησε ψυχρότερα ὕδατος. Τοῦτο τὸ θαῦμα πολλοὺς ἐπέστρεψεν εἰς θεογνωσίαν· ἀλλ' ὁ ἀσυνείδητος Ταράσιος εἶπε τοὺς στρατιώτας· λάβετε τὴν μιανὰν ταύτην καὶ ὑβρίστριαν τῶν θεῶν, τεντώσατε κατὰ γῆς, καὶ μὲ νεῦρα δέρετέ τὴν ἀλήπητα ἕως νὰ θυσιάσῃ τοὺς θεοὺς, ἢ ν' ἀπεθάνῃ. Τότε ἔβριξε τὴν κερτεροφυξίαν τῆς εὐφραينوμένη καὶ χαίρουσα· πολλάκις ἀντιλάχθησαν οἱ στρατιῶται, καὶ ὁμοῦς ἔλαμπε τὸ πρό-

σωπόν της ὡς τὸν ἥλιον. Ἴδὼν ὁ μιαρὸς βασιλεὺς τὴν ὑπομονὴν της καὶ ἐντραπεὶς ἀπὸ τὸν λαόν, πῶς δὲν ἤμπορεῖ νὰ τὴν νικήσῃ, διέταξε νὰ φυλακισθῇ καὶ τεντωθεῖ κατὰ γῆς καρφωμένη, νὰ βάλουν εἰς τὰ στήθη της μίαν μεγάλην πέτρα νὰ κοίτεται τιμωρουμένη, ἕως νὰ σκεφθῇ πῶς νὰ τὴν θανατώσῃ.

Κατ' ἐκείνη τὴν νύκτα φαίνεται ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μετὰ πλῆθος Ἀγγέλων καὶ Ἀρχαγγέλων δορυφορούμενος, καὶ τῇ λέγει· χαίροις, Παρασκευὴ καλλιπάρθενε· μὴ δειλιάσῃς τὰς βασάνους· ἡ γὰρ χάρις μου θέλει εἶναι μετὰ σου, νὰ σὲ λυτρώνῃ ἀπὸ κάθε πειρασμόν· ἀκόμη ὀλίγον ὑπόμεινον, καὶ θέλει ἔλθῃ νὰ συνβασιλεύσῃς μετ' ἐμοῦ αἰωνίως. Ταῦτα εἰπὼν ἰάτρευσε τὰς πληγὰς καὶ λύσας τὰ δεσμὰ ἀνελήφθη.

Τὴν πρωΐαν ἔφερον αὐτὴν εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ἰδὼν ὁ βασιλεὺς αὐτὴν ὑγιᾶ, ἐθαύματε, καὶ τῇ λέγει· βλέπεις, ὦ γύναι, πῶς σὲ ἀγαποῦν οἱ θεοί; καὶ διὰ νὰ λυπηθοῦν τὴν ὠραιότητά σου ἰάτρευσαν τὰς πληγὰς σου, μὴ γίνῃς ἀχάριστος, ἔλθε μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν ναόν, διὰ νὰ προσκυνήσῃς αὐτούς, καὶ νὰ λά-

βῃς μεγάλας δωρεὰς ἀπὸ ἐμέ. Ἀπεκρίθη λέγουσα· οὐχὶ οἱ θεοί σου, βασιλεῦ, μοῦ ἔδωσαν τὴν ὑγείαν, ἀλλὰ ὁ Χριστὸς μου ὁ ἀληθὴς Θεός· ἀλλ' ἐπειδὴ λέγεις νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν ναόν τῶν θεῶν σου, ἄς ἰδοῦμεν ποίους θεοὺς λέγεις. Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς, ἐχάρη, καὶ παρευθὺς διέταξε τοὺς ἀρχοντας νὰ ἔμβουν εἰς τὸν ναόν. Τότε ἡ ἁγία σηκώσας τὴν χεῖρα πρὸς τὸ εἶδωλον τοῦ Ἀπόλλωνος, λέγει, θέλεις ἐπὶ, ἄψυχον εἶδωλον, νὰ λάβῃς ὡς θεός ἀπ' ἐμὲ θυσίαν; καὶ μετὸν λόγον ἔκαμε τὸν Σταυρόν της, τὸ δαιμόνιον τὸ ὁποῖον ἔκατοίκει εἰς τὸ εἶδωλον, μετὰ μεγάλης φωνῆς, εἶπε· δὲν εἶμαι ἐγὼ θεός, ἀλλ' οὔτε ἄλλος κάνεις ἀπὸ ἡμᾶς, μόνον αὐτὸς ὁποῦ κηρύττεις εἶναι Θεός ἀληθής, ἡμεῖς εἴμεθα ἄγγελοι, καὶ διὰ τὴν ὑπερηφάνιαν ἐγίναμε διάβολοι καὶ γελῶμεν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν φθόνον μας, νὰ μᾶς προσκυνοῦν ὡς θεοὺς. Ἀπεκρίθη ἡ Ἁγία, διατί στέκεις ἐδῶ τῶρα, ὁποῦ εἶμαι ἐγὼ ἡ δοῦλη τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ; καὶ παρευθὺς βοή, σύγχυσις καὶ κλαύματα ἠκούσθησαν ἀπὸ τὰ εἶδωλα καὶ κατέπεσαν συντρι-

φθέντα εἰς κομμάτια. Τότε οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ λαὸς ἤρ-
πασαν αὐτὴν καὶ δέρνοντες τὴν εὐγαλαν ἔξω, καὶ
ἔκραζον πρὸς τὸν βασιλέα· φόνευσε τὴν ὑβρίστριαν
τῶν θεῶν, πρὶν χαλάσῃ τὸν ναὸν καὶ ἐσέ. Παρευθὺς
ὁ βασιλεὺς ἔδωκε τὴν κατ' αὐτῆς ἀπόφασιν.

§ Παρασκευὴν τὴν ὑβρίστριαν τῶν θεῶν, ὅπου
καταφρόνησε τὴν ἡμετέραν ἐξουσίαν, κηρύττει δὲ
τὸν πλάνον Χριστὸν ὡς Θεὸν ἀληθῆ, προτάζω νὰ
κόψητε τὴν μιανὰν κεφαλὴν της. §

Λαβόντες αὐτὴν οἱ στρατιῶται, ἔκβαλον ἔξω τῆς
πόλεως νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν. Λαβοῦσα δὲ ἀδειαν
νὰ προσευχηθῆ, καὶ γονατίσας ὕψωσε τὰς χεῖρας,
λέγων. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, γιὰ καὶ Λόγε τοῦ ἀθα-
νάτου Πατρός· εὐχαριστῶ σοι, ὅτι με ἠξίωσες νὰ
ὑπομείνω βάσανα καὶ τιμωρίας διὰ τὸ ὄνομά σου·
δοξολογῶ σε, ὅτι κατηξιώθην νὰ μιμηθῶ τὸ πάθος
σου· ἀξιώσέ με καὶ τῆς Βασιλείας σου· μνήσθητι,
Κύριε, τῶν ἐπικαλουμένων τὸ ἅγιόν σου ὄνομα, δι'
ἐμοῦ τῆς δούλης σου, ἐν καιρῷ θλίψεως, ὅτι εὐλο-
γητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. Ταῦτα προσευχο-

μένης, φωνὴ ἠκούσθη, λέγουσα· ἐπήκουσα τῆς δεή-
σεώς σου, καὶ θέλη γίνῃ καθὼς ἐζήτησας· τότε κλί-
νας τὴν κεφαλὴν ἀποκεφαλίσθη· χριστιανοὶ κεκρυμ-
μένοι τινὲς τὴν ἐνταφίασαν, δοξάζοντες τὸν Θεόν.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μαρτύριον τῆς ὁσίας Παρασκευῆς,
καὶ ἡμεῖς ὅπου τὴν ἐορτάζομεν, μὴ κάμνωμεν τὰ
ἔργα τοῦ διαβόλου, νὰ μεθοῦμεν μετὰ τιμπάνων καὶ
αὐλῶν. Ποίαν ὠφέλειαν, εἰπέ μοι, ἔχομεν ὅταν κά-
μνωμεν αὐτὰ εἰς τὰς ἐορτάς τῶν ἀγίων; Ὑπαγε εἰς
τὴν Ἐκκλησίαν ἄκουσε τὸν ἑσπερινόν, τὸν ἔρθρον καὶ
τὴν λειτουργίαν, ὁδὸς ἐλεημοσύνην καὶ φάγε ὅτι ἔχεις.

Λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, εὐλογημένοι χριστιανοί, οὕτως
πολιτευόμενοι, ἀξιωθῶμεν τῆς Βασιλείας τῶν οὐρα-
νῶν· ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, ἐν Χριστῷ
Ἰησοῦ, ὃ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις,
σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ αὐ-
τοῦ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰῶνων. Ἀμήν.

Ἀπολυτίκιον, ἦχος α' 1.

Τὴν σπουδὴν σου τῇ κλήσει κατάλληλον, ἐργασαμένη φερώνυμε, τὴν δωδωνυμὸν σου πίστιν εἰς κατοικίαν κεκλήρωσαι, Παρρασκευῆ ἀθληφόρε· ὄθεν προχέεις ἰάματα, καὶ προσεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κοντάκιον, ἦχος πλ. δ' 4. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τῇ ἀθληφόρῳ οἱ πιστοὶ τὸν ὑμνητήριον, Παρρασκευῆ δεῦτε συμφώνως ἀναμείψωμεν· ἀπαστρέπτει γὰρ τοῖς θύμασιν ἐν τῷ κόσμῳ, ἀπεικύνουσα τῆς πλάνης τὴν σκοτόμαιναν, καὶ παρέχουσα πιστοῖς τὴν χάριν ἀφθονον, τοῖς κραυγάζουσι· Χαῖρε Μάρτυς πολυάθλε.